សំណុំនិកឃ្មុំ ២/៣ (កក្កដា ២០០១): ៩៣-៩៩

ជួបជាមួយ
លោកគ្រូ សម សារិន

លោកគ្រូ សម សារិន

ខ្ញុំជាក្មេងកំព្រាឪពុកតាំងពីអាយុប្រហែល ៥ ឆ្នាំ ។ ដល់អាយុ១៥ ឆ្នាំ គឺឆ្នាំ ១៩៥៥ ខ្ញុំបានទៅរស់នៅជាក្មេងវត្តនៅក្រុងភ្នំពេញដើម្បីសិក្សា ។ ក្នុងកម្រិតទាបនៃការសិក្សារបស់ខ្ញុំ ដែលបានត្រឹមក្រោមឌីសប្លូមនោះ ពិបាករកការធ្វើចិញ្ចឹមជីវិតក៏លះចោលការសិក្សាក្នុងឆ្នាំ១៩៦៣ ទៅរស់នៅក្នុងជនបទខេត្តបាត់ដំបង ហើយបានរៀបការនៅឆ្នាំ១៩៦៥ ។ យើងបាននាំគ្នាទៅរស់នៅឯប៉ៃលិន រហូតដល់ស្រុកធ្លាក់ចូលរបបខ្មែរក្រហម ក៏ត្រូវគេជម្លៀសមកដល់ភ្នំប្រដាកជាទីដែលប្រពន្ធខ្ញុំនិងកូនបីនាក់ត្រូវស្លាប់អស់ក្នុងឆ្នាំ១៩៧៦ ។

នៅចុងឆ្នាំ១៩៧៩ ខ្ញុំបានចូលទៅនៅជំរំខៅអ៊ីដាង ប្រទេសថៃ គឺនៅទីនោះហើយដែលព្រះយេស៊ូបានបើកសម្តែងអង្គទ្រង់ឲ្យខ្ញុំស្គាល់ថាទ្រង់ជាព្រះបង្កើតគ្រប់អ្វីទាំងអស់ ។ ខ្ញុំបានស្គាល់ព្រះនាមទ្រង់តាំងពីឆ្នាំ១៩៥៥ តែនឹកស្មានថា ព្រះអង្គជាព្រះរបស់សាសនាឯទៀត ។ នៅក្នុងខែមករា ឆ្នាំ១៩៨០ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមជីវិតថ្មីក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ កាលទទួលពិធីជ្រមុជទឹករួចក្នុងខែមិនា ហើយត្រូវផ្លាស់ទៅនៅជំរំស្រះកែវទី២ ដើមឆ្នាំ១៩៨១

ខ្ញុំបានចូលរៀនក្នុងសាលាគម្ពីរបើកសម្រាប់រយៈពេលខ្លី ទាំងត្រូវបានក្រុមជំនុំរើសតាំងជាចាស់ទុំ ។ ក្រោយពីធ្វើសម្ភាសទៅកាន់សហរដ្ឋអាមេរិកធ្លាក់នៅជំរំកាំពុតក្នុងឆ្នាំ១៩៨២ នៅដើមឆ្នាំ១៩៨៣ ត្រូវគេបញ្ជូនឲ្យទៅនៅខៅអ៊ីដាងវិញ ដោយបាននាំយកទាំងសម្ភារៈរបស់ក្រុមជំនុំទៅផង ពីព្រោះបន្ទុកនៃការដឹកនាំក្រុមជំនុំទីនោះត្រូវធ្លាក់មកលើខ្ញុំទាំងស្រុង ។

មូលហេតុដែលនាំឲ្យខ្ញុំទៅជាអ្នកនិពន្ធបទចម្រៀងថ្វាយព្រះ

កាលខ្ញុំសិក្សាក្នុងមធ្យមភូមិ ខ្ញុំបានរៀនអក្សរភ្លេងចេះល្មមរៀបបទភ្លេងបានខ្លះៗ តែខ្ញុំបានយល់ថាឥតប្រយោជន៍បានជាខ្ញុំឈប់ទៅ ។ ចំណោះរបស់ខ្ញុំខាងលេងភ្លេង គឺគ្មានជំនាញលើប្រដាប់ណាមួយសោះ ខ្ញុំអាចលេងបានតែបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ ។ ចំពោះសាច់ចម្រៀងខ្ញុំអាចច្រៀងបានឥតទាស់ ហើយឥតឲ្យខុសពីលំនាំភ្លេងទាល់តែសោះ ដោយហេតុនេះហើយ បានជាខ្ញុំអាចលើកបទចម្រៀងកើត យោលទៅតាមភាពជំនាញខាងកំណាព្យរបស់ខ្ញុំ ។ កាលឃើញខ្ញុំអាចកូតវីយ៉ូឡុងកើត បងស្រីអាលិសកុំបុាំងប្រគល់វីយ៉ូឡុងពីស្រុកចិនមួយដល់ខ្ញុំ ហើយយកទំនុកច្រៀងមួយបាច់ធំមកឲ្យខ្ញុំជួយរើសសម្រាប់ក្រុមជំនុំខ្មែរច្រៀង ។ បទចម្រៀងដែលអាលិសយកទៅឲ្យខ្ញុំ ជាមូលហេតុទាញនាំឲ្យខ្ញុំចាប់តែងបទចម្រៀងឡើង ពីព្រោះខ្ញុំពិនិត្យទំនុកទាំងអស់ដែលអ្នកខ្លះបានតែងមកឥតមានបទណាសមជាបទរបស់គ្រីស្ទានទេ ។ ជាការគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ចំពោះការលើកបទចម្រៀងដែលខ្ញុំធ្វើ ដ្បិតជាការងាយស្រួលរហូតដល់ខ្ញុំរៀបភ្លេងនិងកំណាព្យជាមួយគ្នាបានឡើងដល់ទៅ៥ បទក្នុងថ្ងៃខ្លះ មានទាំងតែងបទភ្លេងថ្មីៗខ្លះផង ។ ចំណោះខាងភ្លេងដែលខ្ញុំបានបោះចោលឈប់រាប់អានជាយូរឆ្នាំណាស់ហើយ ពេលនោះខ្ញុំស្រាវជ្រាវយមកវិញបាន ហើយចម្រើនឡើង ។ គ្រប់បទដែលបានលើកឡើងនោះបានប្រគល់ឲ្យបងស្រីអាលិលកុំបុាំងយកទៅវាយអង្គុលីលេខនៅឯទីក្រុងបាងកក រួចពេលនោះ

មានបេសកជនម្នាក់ជាអ្នកជួយសរសេរអក្សរភ្លេងដោយដៃផ្ទាល់ ។ ដើម ឆ្នាំ១៩៨៥ សៀវភៅទំនុកខ្មែរបរិសុទ្ធបានបោះពុម្ពផ្សាយ មានបទចម្រៀង ១៦៦ បទតាមបែបខ្មែរនិយម ។

ផែនការព្រះសម្រាប់ជីវិតខ្ញុំ

ពេលបានត្រឡប់ជាកូនព្រះអង្គ ខ្ញុំបានឆ្លុះបញ្ចាំងឃើញក្នុងព្រះបន្ទូលអំពីដំណើរជីវិតរបស់ខ្ញុំតាំងពីតូចរហូតមក គឺថាជីវិតខ្ញុំត្រូវនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះទាំងស្រុង ។ កាលខ្ញុំអាយុប្រហែល៦ ឬ៧ឆ្នាំ ខ្ញុំបានធ្លាក់ពីលើរទេះដឹកកណ្តាប់ស្រូវដែលបរឆ្លងភ្លឺស្រែ ។ ខ្ញុំចាំហេតុការណ៍នោះច្បាស់ឥតភ្លេច ។ ពេលកង់រទេះឡើងលើភ្លឺស្រែពីម្ខាងទៅម្ខាង នោះខ្លួនខ្ញុំត្រូវយោលជាខ្លាំងទៅខាងស្តាំ ដល់កង់ឆ្វេងឡើង ហើយធ្លាក់ចុះគ្រឹប ខ្លួនខ្ញុំត្រូវយោលទៅខាងឆ្វេងយ៉ាងខ្លាំង របូតធ្លាក់រះគូថមេគោទៅក្រោមរទេះ ករបស់ខ្ញុំនៅចំកង់រទេះឃ្លាតពីគ្នាប៉ុនម្រាមដៃ បើកង់នោះវិលតែមួយក្រឹតទៀតខ្ញុំត្រូវស្លាប់ដោយដាច់ក ។ ពេលខ្ញុំធ្លាក់ចុះដល់ដល់ដី មេគោទាំងពីរឈប់នឹងថ្កល់ មិនទាំងបក់កន្ទុយផង រទេះឥតកំរើកសោះ រហូតដល់ម្តាយរបស់ខ្ញុំលើកខ្ញុំចេញផុតពីគ្រោះថ្នាក់ ។ ហេតុការណ៍កើតឡើងដល់រូបខ្ញុំ ស្មើរនឹងរត់ដួលបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ ហើយក៏ឥតដឹងដែរថា ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ទេវតាទ្រង់ឲ្យមកតាមថែរក្សាខ្ញុំ គឺទេវតានោះបានទប់គោមិនឲ្យទៅមុខ ទប់រទេះឲ្យឈប់នឹងថ្កល់ក្នុងពេលខ្ញុំធ្លាក់ ។ ក្នុងពេលខ្ញុំដឹងហេតុនៃជីវិតខ្ញុំបានគង់វង់ នោះខ្ញុំថ្លែងសរសើរព្រះអង្គ ទាំងអរព្រះគុណាជាខ្លាំង ពីព្រោះទ្រង់ពិតជាមានផែនការសម្រាប់ជីវិតខ្ញុំមែន ។ មានហេតុការណ៍ច្រើនទៀតកើតឡើងក្នុងជីវិតខ្ញុំ តែហេតុការណ៍ក្នុងគ្រា៣ឆ្នាំ៨ខែនៃសម័យខ្មែរក្រហមក៏ខ្ញុំចាប់អារម្មណ៍ណាស់ដែរថា បើព្រះអង្គមិនបានរក្សាជីវិតខ្ញុំទុកទេ ខ្ញុំស្លាប់ពេលនោះរួចបាត់ទៅហើយ ។

កាលនៅក្នុង ឆ្នាំ១៩៧៦ ខ្ញុំដេកតែក្នុងពេទ្យឥតថ្នាំ សល់តែកូន

ស្រីច្បងមួយដែលថែរក្សាខ្ញុំ លើកលាមកខ្ញុំដែលជុះដាក់ក្នុងឆ្នាំងចាស់មួយទៅចាក់ចោល ។ មនុស្សស្លាប់ជុំវិញខ្ញុំរាល់ថ្ងៃ ពេលនោះខ្ញុំស្មានក្នុងខ្លួនខ្ញុំថា យ៉ាងយូរណាស់៥ថ្ងៃទៀត គេសែងខ្មោចខ្ញុំយកទៅកប់ដូចគេដែរ ដ្បិតពីត្រឹមចង្កេះចុះក្រោមរាប់ទុកជាខ្មោច នៅសល់តែដៃអាចចាប់តោងងើបអង្គុយជុះពេលឈឺពោះរាកមួលខ្លាំង ។ មានមនុស្សម្នាក់ចេះទាយ ហើយទាយឲ្យគេនៅជិតខ្ញុំ ។ ខ្ញុំនៅសល់វ៉ែនតាស្រទុំមួយ ក៏មានចិត្តចង់ឲ្យទៅគាត់ ដើម្បីឲ្យគាត់ទាយលេង ។ ខ្ញុំមិនជឿគ្រូទាយទេ គ្រាន់តែឲ្យគាត់ទាយលេងមើលថា តើខ្ញុំស្លាប់កាលណា ។ គាត់មើលមុខខ្ញុំ រួចចាប់ដៃខ្ញុំមើលក្រយៅ ទាយថាមិត្តឯងមិនស្លាប់ទេ ២ឬ៣ថ្ងៃទៀត មានគេនាំទៅទិលខាងកើតឲ្យបានជា ។ តែខ្ញុំឆ្លើយថា ខ្ញុំប៉ាន់មើលខ្លួនខ្ញុំយ៉ាងយូរ៥ថ្ងៃទៀតខ្ញុំស្លាប់ហើយ ម៉េចក៏ថាខ្ញុំត្រូវរស់ ខ្ញុំឥតជឿទេ ។ ដូចគាត់ថាមែនគឺ២ថ្ងៃក្រោយមក មានឡានពីពេទ្យបាត់ដំបងឡើងទៅស្នើរបន្លែពីសហករណ៍ភ្នំប៉ាដាក ហើយសួររកអ្នកឈឺធ្ងន់ ។ ខ្ញុំក៏សំពះសុំគេចុះឈ្មោះទៅពេទ្យផង តែគេថាមិត្តឯងឥតឈឺធ្ងន់ទេ ខ្ញុំក៏អង្វរគេដោយប្រាប់គេ តាមដំណើរ បានជាគេយល់ព្រមទទួលលើកទៅដាក់លើឡាន ។ តាមពិតខ្ញុំតោងវាឡើងឡានខ្លួនឯង ដ្បិតបើបណ្ដោយឲ្យគេលើកខ្ញុំឡើង ខ្ញុំត្រូវដាច់ខ្យល់ស្លាប់ដោយងងឹតមុខខ្លាំង ឯដង្ហើមស្ទើរផុតម្ដងៗ ។ កាលបានទៅដល់ពេទ្យ នោះជម្ងឺរាកមួលក៏ជាទៅ តែនៅទន់ជង្គង់ ដើរឡើងដីទេរ និងចោតដោយលំបាក ។ ចេញពីពេទ្យបាត់ដំបង ទៅសុំជ្រកនៅភ្នំក្រពើ ។ មេកងសកម្មការរបស់របស់ខ្ញុំឲ្យខ្ញុំភ្ជួររាស់តែលើដីគោក និងដីចំការ ។ បើពេលនោះគេឲ្យខ្ញុំចុះធ្វើការ លុយភក់ផុងដូចអ្នកឯទៀត ខ្ញុំពិតជាគ្មានជីវិតមកទល់សព្វថ្ងៃនេះទេ ។ ហេតុនេះខ្ញុំចេះតែអរព្រះគុណព្រះ ដោយទ្រង់បណ្ដាលឲ្យគេមានចិត្តមេត្តាដល់ខ្ញុំកាលឃើញខ្ញុំខ្សោយ ។ តើគ្រូទាយអាចដឹងអនាគតខ្ញុំបានដែរឬទេ? ទេវតានៃព្រះនាំមាត់ឲ្យនិយាយសម្រាប់កម្លាចិត្តខ្ញុំមិនឲ្យស្រយុតចុះដល់ស្លាប់ទេដឹង? ខ្ញុំមិនហ៊ានអារកាត់ដំណើរនោះ

ដល់សព្វថ្ងៃ ។

ដំណើរដែលខ្ញុំបានទៅរស់នៅប្រទេសអូស្ត្រាលី គឺជាសេរីភាពទូលំទូលាយដល់ខ្ញុំក្នុងកិច្ចកាបំរើព្រះអង្គខាងផ្នែកបទចម្រៀង ផ្ទុយទៅវិញ បើខ្ញុំទៅនៅសហរដ្ឋអាមេរិក តាមដែលបងប្អូនជាច្រើន ខំធានាខ្ញុំយកទៅ ខ្ញុំជឿថា សៀវភៅទំនុកខ្មែរបរិសុទ្ធត្រូវចប់ត្រឹមបទលេខ១៦៦ ។ មើលចុះ គ្រាន់តែសៀវភៅចាប់ផ្ដើមចូលរោងពុម្ព ខ្ញុំក៏មានឈ្មោះចេញទៅប្រទេសទីពតែម្ដង បានជាខ្ញុំជឿជាក់ថា ព្រះបានធ្វើការនេះតាមដៃខ្ញុំ ព្រះអង្គទុកខ្ញុំនៅក្នុងជំរំអស់រយៈពេល៦ឆ្នាំ ទាល់តែផែនការរបស់ព្រះបានសម្រេច ។ នៅអូស្ត្រាលី ព្រះអង្គតាមផ្គត់ផ្គង់ខ្ញុំជាសម្ភារៈទំនើប សម្រាប់កែលំអបទចម្រៀង ដើម្បីឲ្យសៀវភៅរបស់ព្រះអង្គបានប្រសើរឡើង គឺកុមព្យូទ័រ ប្រូក្រាមភ្លេង អក្សរខ្មែរ ជាហេតុឲ្យខ្ញុំមានកម្លាំងធ្វើតទៅទៀត តែងបទភ្លេងតទៅទៀត ដរាបដល់សៀវភៅដែលមាន១៦៦បទ ឡើងទៅជា៣០៣បទ ជាទំនុកដែលខ្មែរចូលចិត្តច្រៀងជាងទំនុកប្រែពីបរទេស ។

ខ្ញុំអស្ចារ្យក្នុងចិត្តកាលព្រះបើកសម្ដែងឲ្យឃើញពាក្យក្នុងទំនុកជាច្រើនដែលខ្ញុំបានតែងឡើង មានន័យជ្រៅ ហើយទូលាយ ។ បទចំរៀងលេខ១២៦ " បើខ្ញុំស្គាល់ព្រះតាំងពីក្មេង" កាលខ្ញុំលើកឡើងនោះខ្ញុំយល់ថា បើខ្ញុំបានទទួលព្រះអង្គជាព្រះនៃខ្ញុំនៅក្មេងខ្ចី នោះជាការប្រសើរដល់ខ្ញុំមែនទែន តែមិនប៉ុណ្ណឹងឡើយ គឺខ្ញុំបំរើព្រះអង្គជិត២០ឆ្នាំមកហើយ ក៏នៅតែមិនស្គាល់ព្រះអង្គទៀត ដ្បិតមិនស្គាល់ព្រះហឫទ័យទ្រង់ មិនស្គាល់ការដឹកនាំរបស់ព្រះអង្គ ធ្វើអ្វីតាមតែតម្រិះប្រាជ្ញាខ្លួនជាហេតុឲ្យខ្ញុំរស់ដោយខ្វះព្រះចេស្ដា ។ ចាប់តាំងពីខ្ញុំទទួលការបើកសម្ដែង ឲ្យស្គាល់ការដែលខ្ញុំធ្វើមក ខ្ញុំឈប់ចាត់ទុកបទចម្រៀងទាំងអស់ថាជាស្នាដៃរបស់ខ្ញុំ គឺជាគំនិតរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធវិញ ឯខ្ញុំគ្រាន់តែជាប្រដាប់សម្រាប់ទ្រង់ប្រើការឲ្យបានចេញជាលទ្ធផលប៉ុណ្ណោះ ។

តាមអំណោយទានជាអ្នកលើកបទចម្រៀង ព្រះអង្គបង្រៀនខ្ញុំឲ្យ

ចេះបែបដែលត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះដោយវិញ្ញាណនិងសេចក្ដីពិត ស្គាល់បែបនិយាយទៅកាន់ព្រះដោយផ្ទាល់ៗ បែបលើកតម្កើងព្រះបែបថ្វាយបង្គំព្រះតាមបទចម្រៀង ឲ្យស្គាល់ប្រភេទនៃបទចម្រៀងដែលមានការចាក់ប្រេងតាំងឡើង គឺព្រះវិញ្ញាណសណ្ឋិតនៅក្នុងបទចម្រៀង ដែលកាលណាច្រៀងឡើងមានអំណាច ច្រៀងឡើងលេចចេញឲ្យឃើញវត្តមាននៃព្រះ ច្រៀងឡើងអ្នកដែលមានទុក្ខព្រួយត្រូវរសាយ ច្រៀងឡើង អ្នកដែលកំពុងឈឺបានជា ។ គ្រាចុងក្រោយនេះ ខ្ញុំមិនតែងបទតាមបែបមុនទៀតទេ គឺលើកកំណាព្យប្រើតែពាក្យនិយាយទៅកាន់ព្រះអង្គផ្ទាល់ពាក្យប្រាស្រ័យជាមួយព្រះដោយស្និទស្នាល ដ្បិតព្រះអង្គបង្ហាញឲ្យខ្ញុំដឹងច្បាស់ថា បើនៅចំពោះវត្តមានព្រះង្គ ហេតុអ្វីក៏មិននិយាយរកព្រះអង្គ ម្ដេចមិនសរសើរព្រះអង្គតែម្ដង បែរជាស្រែកបញ្ជាតែគ្នាឯង ។ ទំនុកទាំងឡាយណាដែលមានពាក្យបញ្ជា ដូចជាពាក្យ "ចូរ ចូរយើង កុំ " ជាទំនុកគ្មានឥទ្ធិពលនៅចំពោះព្រះឡើយ ។ ទំនុកដែលនិយាយជាបន្ទាល់នោះ មិនមែនជាទំនុកសរសើរឬថ្វាយបង្គំទេ តែជាទំនុកលើកទឹកចិត្ត និងស្អាងជំនឿវិញ ។ ពេលនៅចំពោះវត្តនៃព្រះ ខ្ញុំចូលចិត្តច្រៀងបទចម្រៀងផ្ដោះផ្ដងពីសេចក្ដីស្រឡាញ់ដែលយើងមានចំពោះព្រះ ហើយព្រះមានចំពោះយើងជាយ៉ាងណានោះ ច្រៀងបទទូលអង្វរ បទថ្វាយសិរីរុងរឿង តែក្នុងពេលចាប់ផ្ដើមការថ្វាយបង្គំវិញ ខ្ញុំច្រៀងបទសរសើរ ហើយក៏មិនដែលប្រើបទដែលមានពាក្យបញ្ជាដែរ គឺនាំគ្នាចូលបែបណាទៅក្នុងទីលាននៃដំណាក់ព្រះ ដោយសប្បាយរីករាយ និងសង្ឃឹម មានភ្លេងហែហម ស្រែកជ័យឃោសសន្ធាប់ខ្លាំងកុំឲ្យរាំងស្កាត់ផ្លូវយើងបាន ។

ខ្ញុំបានតាំងចិត្តបំរើព្រះអង្គដោយផ្ទាល់ ឥតបំរើនិកាយណាមួយឡើយ ហើយក៏មិនចង់បានផលប្រយោជន៍ជាកេរ្តិ៍ឈ្មោះអ្វីពីការដែលខ្ញុំធ្វើដែរ ។ ក្នុងជម្រៅចិត្តរបស់ខ្ញុំគឺចង់ឲ្យតែព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូ និងព្រះនៃខ្ញុំបានតម្កើងឡើងយ៉ាងខ្ពស់ ដោយសារបងប្អូនលើកតម្កើងព្រះអង្គនៅក្នុង

បទចម្រៀងដែលព្រះអង្គប្រទានដល់បងប្អូនតាមរយៈខ្ញុំ ហើយចង់ឲ្យបងប្អូនគ្រប់គ្នាបានពរពីព្រះអង្គផ្ទាល់ដោយសារចេះលើកតម្កើងព្រះអង្គ ។

ជីវិតចុងក្រោយរបស់ខ្ញុំនេះ ខ្ញុំបានសម្រេចជាស្រេចទាំងប្រាប់ដល់បងប្អូនខ្ញុំជាច្រើនគ្នាថាខ្ញុំសូមរស់ថ្វាយព្រះ សូមធ្វើតាមតែព្រះហឫទ័យព្រះ ដោយលះកាត់ចិត្តខ្លួនឯង ផ្ទុកឈើឆ្កាងខ្លួនដើរតាមព្រះយេស៊ូ តែខ្ញុំជឿច្បាស់ថា ខ្ញុំខ្សោយខ្ញុំមិនអាចធ្វើបានតាមការសម្រេចចិត្តរបស់ខ្ញុំទេ ទាល់តែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជួយខ្ញុំទាំងស្រុង ដ្បិតខ្ញុំដឹងតាមព្រះបន្ទូល និងតាមការពន្យល់បំភ្លឺពីព្រះវិញ្ញាណថា ដែលបានជាយ៉ាងណានោះ គឺដោយសារព្រះគុណទេ កុំបីអ្នកណាមួយអួតខ្លួន ក៏មិនមែនដោយការខំប្រឹងតាមកម្លាំងខ្លួន ឬការប្រព្រឹត្តិដែរ ។ ដូច្នេះ ដែលខ្ញុំបានទៅជាយ៉ាងណាបានដូចបំណងរបស់ខ្ញុំសុំ ឬ មិនបាននោះស្រេចលើព្រះអង្គតែប៉ុណ្ណោះ ។

HONEYCOMB 2/3 (July 2001): 100–105

SAM Sarin

Meet Sam Sarin

I became an orphan at the age of five. In 1955, at the age of fifteen, I went to live in one of the pagodas in Phnom Penh in order to pursue my studies. As I did not obtain a high school diploma, it was very difficult to find a job that would enable me to make a living. So as a poor young man I quit my studies in 1963 and moved to the countryside in Battambang province. There I met my wife and married in 1965. We settled in Pailin until Cambodia fell under the rule of the Khmer Rouge. We were then deported to Phnom ProrDark where my wife and my three children died in 1976.

In late 1979 I went to Kao I Dang camp in Thailand where Jesus Christ revealed himself to me and I accepted him as the creator of the universe. I first heard his name in 1955, but assumed that he was just another one of the gods of the religions. I started my new life in Christ in January 1980, and after baptism in March, was deported to another refugee camp, Sakeo II. In early 1981 I attended a short-term course at a Bible School in Sakeo II and was chosen as church elder. I applied for immigration to the USA but failed my resettlement interview in the Kamput camp in 1982. In early 1983 I was deported back to Kao I Dang along with some church materials. The leadership role of the church fell on my shoulders entirely.

How I became a Christian Songwriter and Composer

I studied music for a while and had enough understanding to compose some songs while still a student, but I thought it was not good enough and decided to give it up. I did not even continue singing. I was not really good at playing any one instrument, but played a little bit of this and a little bit of that. However, I was quite good at sight-reading while singing. This allowed me to compose songs according to my skill, and arrange words to notes. Miss Alice Compain, with whom I had become acquainted, knew that I could play violin, and out of the goodness of her heart bought me one that had been made in China. Together with this she included a large number of songs and asked me to choose some for use in the Khmer church. Some of the songs that Alice gave me prompted me to compose new ones, because when I checked them I found that they were not suitable for Christian singing. I found it interesting to discover that it was easy for me to put music to poetry. Some days I would compose up to five and also add new melodies to some on the same day. I found that although I had not used my musical knowledge for so many years, much of it I recalled and I progressed strongly and quickly. All the songs that I composed I gave to Sister Alice to type in Bangkok where a missionary helped to write the notes by hand. In early 1985 a Khmer hymnal was published containing 166 Khmer folksongs.

God's plan for my life

When I became a child of God, I reflected on the words of God on my life since I was very small. I knew that my life was in God's hand completely. When I was around six or seven years old I fell from a cart that was loaded with rice bundles. We were crossing a dike at the time. I remember that fact clearly. When the right wheel of the oxcart rolled up the dike, it rocked me to the right. When the left wheel rolled up the dike, it gave a big swing and tossed me to the left until I fell down onto the buttock of the left cow and then to the ground. My neck was very close to the wheel—about one finger's width away. If the wheel had moved

only a little my head would have been chopped off. As I fell to the ground, both cows suddenly stood still, not even moving their tails until my mother removed me from that dangerous position. This accident did not cause me any injuries. I did not know that God sent his angel to look after me. The angel even stopped the cows from moving forward thus saving me from a certain death. I give him praise and thanks when I recall this because I know he really has a plan for my life.

Many things occurred in my life, but one event that stands out above them all is the one that occurred three years and eight months into the reign of the Khmer Rouge. Had God not preserved my life I would have died during that dark period. In 1976 I was hospitalized in one of the Khmer Rouge hospitals where there was neither medicine nor food. My eldest daughter, who was the last remaining member of my family, took care of me during the time I was sick. Many people were dying around me everyday.

When I became worse, I said to myself that in five day's time they will carry my body to be buried like the rest, as I was paralyzed from the waist down. I could only move my hands to hold my body. I passed stools very frequently because I had severe dysentery. There was a fortuneteller who "prophesied" for somebody. nearby me. I had one pair of sunglasses left that I wanted to give him as payment so that he could predict my fortune. I did not believe in fortune telling, but I just wanted to ask him to "prophesy" for fun. I asked him if he knew when I would die. He looked in my face and held my hand, looking for the answer in my palm and then he said, "You are not going to die. In two or three days you will be taken east and then be healed." But I said to him that I thought I would die in five days' time; I didn't believe him.

But like he said, two days later a truck from Battambang hospital arrived at Phnom Prordak, where I lived, to ask for vegetables and to take some seriously ill people for treatment in Battambang. I pleaded with the head nurse by bringing my palms together in front of my chest in a gesture of respect, asking for a favor to take me as well. She looked at me and said, "Comrade, you are not very sick. We only take the serious ones." But I

insisted, telling her how I felt. She accepted my plea and took me with her. Two nurses carried me to the truck, but I was almost out of breath when they tried to make me stand. My eyes looked like bright green stars. I asked them to put me down and crawled to climb up the truck by myself. When I arrived in the hospital my diarrhea and dysentery were gone but my knees were still very weak. I walked up to the higher ground with difficulty.

I was discharged from hospital in Battambang and went to stay in Phnom Krapeu. The group leader of my mobile team allowed me to plow in dry land. If they sent me to work in the muddy field like the others, I might not be alive today. Therefore I always praise the Lord for softening the heart of my group leader to show mercy on me while I was so weak. Could the fortuneteller predict my future? Maybe the Lord's angel put his word in that fortuneteller's mouth to encourage me to have hope? I am unable to answer that question even until today.

My resettlement in Australia provided me a broad freedom to serve the Lord in the ministry of songwriting. By contrast, if I had resettled in the United States, as many brothers and sisters had tried to help me to do, I believe that the Khmer hymnal may have ended up with only 166 songs. You see, only when the enhanced hymnal was taken to the printing house was my name chosen for resettlement in a third country. I believe that God let me stay in the refugee camp for six years until his plan was fulfilled. In Australia God provided me with hi-tech equipment to produce hymnbooks of better quality, such as a computer, music programs, and a Khmer font that enabled me to produce more songs. The number of Khmer songs in the book increased from 166 to 303. It is now easier for Christian Khmers to sing these songs than those that have been translated from foreign languages.

I was amazed at the broad and deep meaning God revealed to me in the songs I wrote. As I composed song number 126, "If I Knew God When I was Young," I realized that if I had accepted God when I was young it would have been fantastic! But even though I have served the Lord for twenty years, I still do not know him enough, nor his will or his leading. That is why I lived without

God's power in my life. God has impressed on me not to treat the hymnbook as my personal accomplishment, since the Holy Spirit encouraged my writing, and I was only the instrument or vessel that he used.

Through the gift of song composing, God taught me how to worship him in spirit and in truth and how to communicate directly to him through praise and worship songs. He showed me the kind of song that is anointed by the Holy Spirit. When this kind of song is sung it is powerful and the presence of the Lord is known. The weary will be released. The sick will be healed. Now I do not compose songs in the way that I used to. I use poetry to speak directly to God in words that communicate to him more closely. For he showed me clearly that if we are in the presence of the Lord why not speak to him and praise him? Why only speak to each other—shouting and delivering commands among ourselves? The songs that follow our own words have no impact in the presence of the Lord.

Some songs that speak about our testimony do not give him praise or glory, but rather encourage us, edify us, and build up our faith. In the presence of the Lord I like to sing in such a way as to express our love for him and the love of God towards us. We may sing songs of intercession, but only at the beginning of a worship service. As we enter the Lord's presence we should use only songs that praise him as we enter into his court with joyful hearts and with hope. We also praise with music and shouts of victory over the enemy (Psalm 100:1, 4).

I intend to serve God, not a denomination. I do not wish any fame from what I am doing. All I want is for the name of Jesus to be lifted up on high through the songs that God gives to brothers and sisters through me. I want you all to be blessed as you sing and praise him.

Finally, I want to tell my brothers and sisters that I want to live for God, do his will, deny myself carry my cross, and follow him every day. But I believe that I am weak and cannot fulfill all that I have decided to do in my own strength unless the Holy Spirit helps me. I depend only on the Word of God and the enablement of

the Holy Spirit and his grace. I do not depend on my own abilities. "'Not by might nor by power, but by my Spirit,' says the Lord."